

Sygn. akt VIII P 11/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2022r. w Gliwicach

sprawyz powództwa E. P.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. na rzecz powódki E. P. kwotę 109.013,22 zł (sto dziewięć tysięcy trzysta trzy grosze) tytułem zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot:

- 61.991,16 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych

szesnaście groszy) od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;

- 47.021,61 zł (czterdzieści siedem tysięcy dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt

jeden groszy) od dnia 1 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9.501 zł (dziewięć tysięcy pięćset jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) sędzia Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII P 11/21

UZASADNIENIE

Powódka E. P. domagała się od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. zapłaty: kwoty 61 991,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 1 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty oraz kwoty 47 021,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 1 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że była zatrudniona u pozwanej i na mocy Porozumienia z 20 lutego 2018r. strony ustaliły, że umowa o pracę ulega rozwiązaniu z dniem 20 lutego 2018r. oraz, że pozwana wypłaci powódce

wynagrodzenie w dwóch transzach: pierwsza do 31 marca 2018r. w kwocie 61 991,61 zł i druga do dnia 31 lipca 2018r. w kwocie 47 021,61 zł. Pomimo upływu czasu powódka nie otrzymała tak pierwszej jak i drugiej transzy.

W odpowiedzi na pozew z 22 grudnia 2021r. pozwana (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. podniosła zarzut potrącenia wierzytelności powódki dochodzonej pozewem z wierzytelnościami przysługującymi pozwanej w kwocie łącznej 15 388,41 zł, na którą złożyły się wierzytelności pozwanej w kwotach: 10 440,00 zł, 4 182,00 zł i 766,41 zł dotyczące kolejno: 1) umowy najmu lokalu garażowego, gdy powódka działając jako Członek Zarządu pozwanej podpisała z R. M. umowę najmu lokalu garażowego za czynsz w wysokości 580 zł płatny przez pozwaną; z tytułu tej umowy w okresie od października 2016r. do marca 2018r. pozwana uiszczała na rzecz R. M. 10 440 zł, a jeżeli powódka parkowała w tym garażu swój prywatny samochód, chociaż pozwana nie ma w tym zakresie informacji, to brak było podstaw do tego by pozwana pokrywała koszty jego garażowania; 2) ryczałtu za korzystanie z samochodu służbowego, gdy z tytułu pełnienia funkcji Członka Zarządu oraz zatrudnienia powódce przysługiwał samochód służbowy, przy czym w 2017r. korzystając z uprawnień Członka Zarządu powódka zabroniła wystawiania kolejnych faktur za korzystanie przez nią z samochodu służbowego dla celów prywatnych, a zatem za okres od stycznia 2017r. do maja 2018r. pozwana z tego tytułu straciła kwotę 4 182,00 zł; 3) dalsze wydatki prywatne w kwocie 766,41 zł. Ostatecznie pozwana wskazała, że powódka ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec pozwanej, gdy działając jako Członek Zarządu poprzez swoje zawinione i sprzeczne z prawem działania wyrządziła jej szkodę w łącznej wysokości 15 388,41 zł. Do odpowiedzi na pozew pozwana załączyła m.in. odpis Oświadczenia o potrąceniu z 21 grudnia 2021r. oraz dowód jego nadania na adres powódki w dniu 22 grudnia 2021r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódkę E. P. i pozwaną (...) Sp. z o.o. łączyła umowa o pracę zawarta w dniu 16 października 2006r., na podstawie której powódka została zatrudniona

na stanowisku Dyrektora do Spraw Księgowości i K.. Umowa o pracę została rozwiązana na mocy Porozumienia stron o rozwiązaniu w dniu 20 lutego 2018r. Jednocześnie od 2007r. do 20 lutego 2018r. powódka była Członkiem Zarządu pozwanej.

Na mocy ww. Porozumienia strony ustaliły, że umowa o pracę zostaje rozwiązana

z dniem 20 lutego 2018r. oraz ustalono, że powódce zostanie wypłacone dodatkowe wynagrodzenie w wysokości równej czteromiesięcznemu średniemu wynagrodzeniu powódki obliczonemu na podstawie wypłaconego powódce w okresie poprzednich sześciu pełnych miesięcy, a nadto na podstawie §2 ust.2 lit.a) i lit.b) zostanie wypłacone dodatkowe wynagrodzenie w wysokości równej czteromiesięcznemu średniemu wynagrodzeniu powódki obliczonemu na podstawie wypłaconego powódce w okresie poprzednich sześciu pełnych miesięcy, a nadto na podstawie §2 ust.2 Porozumienia powódka otrzymała dodatkowe wynagrodzenie za miesiąc styczeń i luty 2018r. w wysokości 9 570 zł. Ponadto powódka miała otrzymać uzupełnienie do pełnego wynagrodzenia za miesiąc luty 2018r. Ustalono, że tak obliczone wynagrodzenie zostanie wypłacone powódce w dwóch transzach, z których pierwsza zostanie wypłacona w terminie do 31 marca 2018r. w wysokości odpowiadającej dwumiesięcznemu średniemu wynagrodzeniu powódki obliczonemu na podstawie wypłaconego powódce w okresie poprzednich sześciu pełnych miesięcy oraz wskazane dodatkowe wynagrodzenie za miesiące styczeń oraz luty 2018r. w wysokości 9 570 zł, a także uzupełnienie w kwocie 5 400 zł do pełnego wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2018r., albowiem powódce za ten okres wypłacono 13 000 zł, zamiast kwoty 18 400 zł. Natomiast pozostała część wynagrodzenia miała zostać wypłacona powódce w terminie do 31 lipca 2018r. Ostatecznie pozwana powinna była zapłacić powódce dodatkowe wynagrodzenie w łącznej kwocie 109 013,21 zł, a to w pierwszej transzy płatnej do 31 marca 2018r. pozwana miała zapłacić powódce:

1) kwotę 61 991,61zł płatną do 31 marca 2018r. złożoną z kwoty:

a) 47 021,61 zł stanowiącej równowartość dwumiesięcznego wynagrodzenia,

b) 9 570 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia,

c) 5 400 zł tytułem uzupełnienia do pełnego wynagrodzenia za miesiąc luty 2018r.,

2) kwotę 47 021,61 zł stanowiącą równowartość dwumiesięcznego wynagrodzenia płatną do 31 lipca 2018r.

Kwota wynikająca z pierwszej transzy miała być wypłacona powódce do 31 marca 2018r., bez równoczesnego spełnienia przez powódkę jakichkolwiek warunków. Natomiast druga transza miała być wypłacona powódce do 31 lipca 2018r. pod warunkiem, że po rozwiązaniu umowy o pracę powódka nie będzie działała na szkodę Spółki do dnia zapłaty tej kwoty. Warunku tego powódka nie naruszyła.

Pozwana do chwili obecnej nie zapłaciła powódce wymienionych powyżej kwot.

Powódka nie uznała za zasadne roszczeń pozwanej wynikających ze zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach osobowych powódki oraz wiarygodnych, bo rzeczowych, logicznych, korespondujących z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji zeznań powódki (protokół elektroniczny z rozprawy z 6 września 2022r. czas 00:05:41 – 00:23:24) jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów, niekwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo E. P. podlegało uwzględnieniu.

Pomiędzy stronami nie było sporne, że powódka E. P. była zatrudniona u pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. na podstawie umowy o pracę z 2006r., umowa ta uległa rozwiązaniu w dniu 20 lutego 2018r.

na podstawie zawartego przez strony Porozumienia oraz, że zgodnie z treścią tego Porozumienia pozwana miała wypłacić powódce tytułem wynagrodzenia kwotę 109 013,22 zł płatną w dwóch transzach, tj. do 31 marca 2018r. pierwszą transzę w kwocie 61 991,61 zł i do dnia 31 lipca 2018r. drugą transzę w kwocie 47 021,61 zł. Niesporne było również, że pozwana wynagrodzenia tego do chwili obecnej powódce nie wypłaciła, przy czym wypłata pierwszej transzy nie była zależna od spełnienia jakichkolwiek warunków ze strony powódki, druga zaś transza miała być wypłacona pod warunkiem, że powódka nie podejmie jakichkolwiek działań na szkodę powodowej Spółki. Postępowanie wykazało, że powódka warunku tego nie naruszyła i zresztą pozwana także tej okoliczności nie kwestionowała. Równocześnie okolicznością niesporną było, że powódka pełniła w pozwanej funkcję Członka Zarządu od 2007r. do 20 lutego 2018r. Ostatecznie spór dotyczył tego czy pozwana skutecznie złożyła zarzut potrącenia z kwoty dochodzonej pozwem przez powódkę, własnych wierzytelności względem powódki w łącznej wysokości 15 388,41 zł.

Zgodnie z art.203(1) k.p.c. Podstawą zarzutu potrącenia może być tylko wierzytelność pozwanego z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, chyba że wierzytelność pozwanego jest niesporna lub uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego (§1).

Pozwany może podnieść zarzut potrącenia nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wierzytelność stała się wymagalna (§2).

Zarzut potrącenia może zostać podniesiony tylko w piśmie procesowym. Do pisma tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pozwu, z wyjątkiem przepisów dotyczących opłat. (§3).

Przepis powyższy został wprowadzony do Kodeksu postępowania cywilnego nowelizacją z 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1469 ze zm.) i zaczął obowiązywać od 7 listopada 2019r. Wprowadzenie tym przepisem ograniczenia możliwości podnoszenia zarzutu potrącenia miało

na celu przeciwdziałanie nadużywaniu jego podnoszenia w szczególności na późnym etapie sprawy, gdzie służyło jedynie przewlekaniu postępowania z uwagi na konieczność prowadzenia postępowania dowodowego.

Instytucja potrącenia jako czynności materialnoprawnej uregulowana jest w przepisach art.498 k.c. i następnych. Skuteczne potrącenie wierzytelności prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania w całości lub w części. Jednocześnie potrącenie stanowi jeden z zarzutów, jaki pozwany może podnieść, broniąc się przed żądaniem powoda. W stanie prawnym jaki obowiązywał przed wprowadzeniem art.203(1) k.p.c. skuteczność zarzutu potrącenia uzależniona była od prawidłowości jego dokonania z punktu widzenia prawa materialnego, natomiast po dodaniu wspomnianego uregulowania skuteczność tego zarzutu ograniczona jest wyłącznie do przypadków, które są objęte dyspozycją art.203(1) k.p.c. Ograniczenia te dotyczą w pierwszej kolejności rodzaju i sposobu wykazania wierzytelności będącej przedmiotem potrącenia, a zatem może to być tylko i wyłącznie wierzytelność pochodząca z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, a wierzytelność z innego stosunku prawnego może być przedmiotem zarzutu potrącenia tylko wtedy gdy jest niesporna lub została uprawdopodobniona dokumentem niepochodzącym wyłącznie od pozwanego. Wierzytelność z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, to wierzytelność, której źródłem jest dokładnie ten sam stosunek prawny, tj. ta sama umowa,

to samo zdarzenie wywołujące szkodę. Wierzytelność niesporna to wierzytelność niekwestionowana przez żadną ze stron. Odnośnie natomiast przesłanki uprawdopodobnienia wierzytelności dokumentem niepochodzącym wyłącznie od pozwanego, to celem ustawodawcy było, aby pozwany nie był jedynym wystawcą dokumentów, które służą właśnie jemu do uprawdopodobnienia podniesionego zarzutu potrącenia. Kolejne dwa ograniczenia zarzutu potrącenia zostały sprecyzowane w §2 i §3 przepisu art.203(1) k.p.c. Dotyczą one terminu w jakim skutecznie zarzut ten może zostać podniesiony oraz formy jego wniesienia - pismo procesowe.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznania niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwana wniosła zarzut potrącenia w odpowiedzi na pozew. Wskazała, że powódka ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec pozwanej przez swoje zawinione i sprzeczne z prawem działania jako Członka Zarządu, gdy w ten sposób wyrządziła pozwanej szkodę wyliczoną przez pozwaną na łączną kwotę 15 388,41 zł. Zatem wierzytelność, której uznania domaga się pozwana nie pochodzi z tego samego stosunku prawnego, co wierzytelność dochodzona przez powódkę, gdy podstawą żądania pozwanej jest odpowiedzialność powódki jako członka zarządu, co uregulowane zostało w art.293§1 k.s.h., natomiast powódka dochodzi swojego roszczenia ze stosunku pracy. Niewątpliwie wierzytelności pozwanej nie są niesporne, bo powódka ich zasadności nie uznała. Wreszcie, w ocenie Sądu przedłożone przez pozwaną dokumenty załączone do odpowiedzi na pozew, w tym umowa najmu lokalu garażowego, regulamin użytkowania samochodów służbowych w spółkach grupy A.S.A. w Polsce, umowa o odpowiedzialności za powierzone mienie z 19 marca 2009r., paragony, a także faktury wystawione na pozwaną nie pozwalają na uznanie, że wierzytelność pozwanej została uprawdopodobniona w rozumieniu art.203§1 k.p.c. Zauważyć należy w szczególności, że co do wierzytelności wynikającej z wynajmu garażu na koszt pozwanej dla prywatnych celów powódki, to pozwana w odpowiedzi na pozew sama wskazała, że nie jest w stanie stwierdzić jaki samochód powódka parkowała w wynajętym garażu – prywatny czy służbowy, a mimo tego pozwana domagała się od powódki zapłaty oznaczonej kwoty za wykorzystywanie garażu wynajętego na koszt pozwanej do parkowania prywatnego samochodu powódki.

Reasumując, skoro okolicznością niesporną pomiędzy stronami było, że zgodnie z treścią Porozumienia pozwana miała wypłacić powódce tytułem wynagrodzenia kwotę 109 013,22 zł płatną w dwóch transzach, tj. do 31 marca 2018r. pierwszą transzę w kwocie 61 991,61 zł i do dnia 31 lipca 2018r. drugą transzę w kwocie 47 021,61 zł oraz,

że wynagrodzenia tego nie wypłaciła, mimo że odnośnie drugiej transzy powódka nie naruszyła warunku niedziałania na szkodę powodowej Spółki, gdy jednocześnie zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia okazał się bezskuteczny, należało uznać, że roszczenie powódki zarówno o zapłatę ww. wynagrodzenia oraz odsetek liczonych od kwoty 61 991,16 zł od dnia 1 kwietnia 2018r. oraz od kwoty 47 021,61 zł od dnia 1 sierpnia 2018r., w każdym z tych przypadków

do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) jest w pełni uzasadnione. Takie przyjęcie spowodowało uwzględnienie powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono na rzecz powódki jako strony wygrywającej proces na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. § 2 pkt 6 w zw. z § 9 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.) oraz art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na koszty procesu złożyły się: koszty zastępstwa procesowego oraz opłata od pozwu (4 050 zł + 5451 zł = 9 501 zł).

(-) Sędzia Jolanta Łanowy - Klimek